

Тѣй се казваше единъ ромънски танецъ. Тукашнитѣ хора, повечето пришълци откъмъ балтитѣ и езерата на Дунава, бѣха живѣли тамъ между най различни народности: казаки, нѣмци, ромъни, татари. Отъ тѣхъ тѣ бѣха заели много игри и пѣсни, отъ тѣхъ бѣха научили и тоя танецъ. Чумакътъ имаше слабостъ къмъ него. Монката го играеше хубаво. Но той като че искаше много да го молятъ, свиваше си спокойно цигара и само се подсмиваше. Чумакътъ изгуби търпѣние, ядоса се и тѣй силно дръпна Монката, че насмалко щѣше да го събори отъ стола му. Масата се разлюлъ, чаши изпопадаха и се разлѣха. Грозданъ прѣкъсна разговора си съ учителя и се обърна. Погледътъ само, който той хвърли върху компанията, накара всички да замлъкнатъ. Тѣ се смълчаха нѣкакъ виновно, загледаха се въ него и чакаха да видятъ какво щѣше да имъ каже.

— Мирно! — извика Грозданъ. — Чумакъ, какво си полудѣлъ!

— Да играе! Транкалое искамъ. Ставай-де, Монка!

Чумакътъ още дърпаше каменаря, но прѣдъ строгия погледъ на Гроздана тежкитѣ му лапи се отпуснаха и той се усмихна.

— Потрай, ще играе, — каза Грозданъ.

Той се обърна и продължи пакъ разговора си съ учителя. Грозданъ бѣше трийсетъ, трийсетъ и петъ годишенъ човѣкъ, възтънъкъ и високъ, съ приятно мургаво лице, съ черни мустачки и живи очи, които гледаха увѣрено, дръзко дори. Облѣченъ бѣдно, у него всичко изглеждаше напето и хубаво: и черниятъ му калпакъ, изшитъ на върха и килнатъ малко назадъ, за да се вижда перчема, и кжсата му аба, и широкитѣ му черни потури. На едното му ухо висѣше малка сребърна обѣца. Нѣщо кораво и властно имаше въ цѣлата му фигура. Явно бѣше, че въ тоя човѣкъ голѣмата физическа сила е съчетана и съ голѣма смѣлость, че пжтътъ отъ ду-